

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka v právní věci

žalobkyně: **M. V.**
zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Ledčická 649/15, Praha, PSČ 184 00

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. dubna 2017, č. j. OD 314/17-2/67.1/17092/St,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov ze dne 25. 1. 2017, č. j. OD/17/2977/AZD, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona

č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky nezajistila, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 28. 7. 2016, ve 12:36 hod., na pozemní komunikaci v obci Malá Skála, silnice I/10, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 61 km/h (v naměřené rychlosti byla zohledněna tolerance měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h). Tím řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně napadla shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnula do pěti bodů, pojmenovaných: Obec, Měření rychlosti, Protiústavnost, Vady výroku, Nezbytné kroky. V šestém bodě žaloby vyjádřila žalobkyně nesouhlas se zveřejňováním jejích osobních údajů a osobních údajů jejího právního zástupce na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Dodala, že se v případě nerespektování žádosti na ochranu soukromí obrátí na ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění. K prokázání svých tvrzení navrhla žalobkyně jako důkaz obrazovou přílohu. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 28. 6. 2017 v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu shrnul všechny skutkové okolnosti i následné právní hodnocení.
6. Žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatňovala argumenty obsažené v žalobě, a proto se s nimi žalovaný v rozhodnutí nemohl vypořádat. Ze záznamu o měření vyplývá jednoznačný závěr, že měření proběhlo v obci a žalovaný považuje zajištěnou spisovou dokumentaci za dostatečnou k přijetí závěru, že jednání žalobkyně vykazuje znaky přestupku, a to v souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2016, č.j. 8 As 156/2016-35. K namítané protiústavnosti odkázal žalovaný na závěry rozsudku NSS ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40. Žalovaný nepřijal argument o vadě výroku, neboť v něm uvedl vše podstatné. Závěrem svého vyjádření žalovaný vyjádřil přesvědčení, že učinil potřebné kroky ke zjištění totožnosti přestupce.

7. Žalobu navrhl jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
9. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie města Trutnov oznámení ze dne 5. 8. 2016, o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 28. 7. 2016 ve 12:36 hod. na pozemní komunikaci v obci Malá Skála, silnice I/10, směr Trutnov, okr. Trutnov, v úseku 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS směr Železný Brod, při řízení vozidla registrační značky, kdy řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu silniční rychloměr MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla tedy naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič vozidla porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
10. Správní spis obsahoval záznam o měření ze dne 28. 7. 2016 v 12:36 hod. u registrační značky vozidla silničním rychloměrem MUR-07, z něhož vyplývá překročení nejvyšší povolené rychlosti o 11 km/hod. Součástí je i ověřovací list č. 8012-OL-70227-16 ze dne 25. 7. 2016. Platnost ověření rychloměru končí dle listu dne 24. 7. 2017.
11. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Tato jí byla doručena dne 16. 8. 2016. Žalobkyně na výzvu uvedla, že vozidlo řídil pan W. H..
12. Správní orgán I. stupně dne 24. 8. 2016 předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle ustanovení § 60 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Správní orgán následně zaslal výzvu k podání vysvětlení i na adresu pro doručování označeného řidiče; zásilka byla doručovatelem vložena do schránky dne 6. 9. 2016. Ve správním spisu je dále založeno podání, kde W. H. sděluje, že si nepřeje dále se vyjadřovat k přestupku. Zásilka, v níž správní orgán doručoval označenému řidiči předvolání k podání vysvětlení, se vrátila zpět, ačkoli byla doručována na adresu pro doručování. Výzva k podání vysvětlení byla opětovně doručena žalobkyni, která k ní uvedla, že označený řidič je jejím životním partnerem a proti němu nemůže vypovídat. Správní orgán I. stupně zaslal opětovně výzvu k podání vysvětlení, žalobkyni byla doručena, označenému řidiči doručena nebyla. Žalobkyně byla současně vyzvána, aby předložila kopii řidičského průkazu W. H.. K tomu žalobkyně sdělila, že jí pan H. odmítl svůj řidičský průkaz půjčit.

13. Poté byl vložen do správního spisu přípis Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 11. 2016. V něm bylo uvedeno, že W. H., jako cizinec neměl povolen žádný druh pobytu dle zákona o pobytu cizinců na území ČR. Protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti, odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, usnesením ze dne 25. 11. 2016 přestupkovou věc v souladu s ustanovením § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
14. Správní orgán I. stupně následně vydal příkaz dle § 150 správního řádu, jímž ukládal žalobkyni uhradit pokutu ve výši 1 500 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti příkazu podal zmocněnec žalobkyně – společnost – odpor. Ve věci se dne 9. 1. 2017 konalo ústní jednání, o jehož konání byl zmocněnec žalobkyně vyrozuměn do datové schránky dne 16. 12. 2016. Ústního jednání se však žalobkyně ani její zmocněnec neúčastnili.
15. Dne 25. 1. 2017 [na písemném vyhotovení rozhodnutí je zřejmá chyba v psaní a rok 2016] vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobkyně a uložil jí pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
16. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 15. 2. 2017 odvolání, jímž napadla rozhodnutí „v plném rozsahu“. Podané odvolání nedoplnila žalobkyně ani po výzvě k odstranění nedostatků podání.
17. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím dne 3. 4. 2017 tak, že jej zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
18. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Též podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).
19. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

OBEČ

20. Žalobkyně předně namítala, že správní orgán vycházel z předpokladu, že v celém úseku měření platil rychlostní limit 50 km/hod. Nijak se však nezabýval tím, zda úsek splňoval zákonné znaky obce, tj. označení příslušnými dopravními značkami „Začátek obce“ a „Konec obce“, a rovněž zastavěnost území. V tomto žalobkyně spatřovala

nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Z předložené obrazové přílohy žalobkyně dovodila, že minimálně v úseku 149 m měření neplatil limit 50 km/hod., neboť se zjevně nejedná o zastavěné území, tedy ani o obec.

21. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici I/10 v obci Malá Skála mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 25. 7. 2016. S těmito listinami se měla žalobkyně možnost seznámit a vznést k jejich obsahu případné připomínky, avšak svého práva nevyužila. Krajský soud má po provedeném řízení ze shora citovaných důkazů, ve shodě se závěry správních orgánů, za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu.
22. Dále k námitce krajský soud uvádí, že jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují. Pro naplnění skutkové podstaty žalobkyni vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz obrazovou přílohou obce Malá Skála. Ani tato námitka žalobkyně tedy není důvodná.
23. Žalobkyně vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Malá Skála, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Uvedené tvrzení se nezakládá na pravdě, neboť jak uzavřel krajský soud výše, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Požadavky na správné vymezení místa spáchání správního deliktu správním orgánem byly naplněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, čj. 8 As 172/2016-36). Námitky žalobkyně proto nejsou důvodné.

MĚŘENÍ RYCHLOSTI

24. Žalobkyně v další námitce uvedla, že správní orgán neodůvodnil svůj závěr o tom, že měření rychlosti bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Žalovaný neprovedl dostatečné dokazování, ze kterého by vyplývaly parametry rychloměru. Pokud by použitý rychloměr skutečně byl automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, nepochybně by se jednalo o stálý automatický technický systém dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. V řízení však nebylo prokázano, že by obecní policie vhodným způsobem uveřejnila informace o jeho zřízení. Na výstup z rychloměru je tak nutné nahlížet jako na důkaz získaný v rozporu s právními předpisy, a současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se touto zákonnou podmínkou měření rychlosti

nezabýval. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán neřešil ani splnění některých obecných podmínek měření rychlosti obecní policií, které jsou obsaženy v § 79a silničního zákona. Neprokázal, zda měření rychlosti bylo obecní policií prováděno v součinnosti s Policií ČR, a zda bylo prováděno na úseku, Policií ČR určeném. Splnění součinnosti přitom nelze ztotožňovat s určením úseků k měření rychlosti. Správní orgán nezajímalo ani to, zda měření rychlosti zvyšovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nebo zda je činěno bez účelu, nebo případně za účelem nezákonným (např. výběrem co nejvyšších pokut na úseku, kde lze s ohledem na jeho povahu jezdit zcela bezpečně i vyšší než dovolenou rychlostí, což by byl postup ultra vires). Je proto nutné in dubio pro reo vycházet z toho, že podmínky měření splněny nebyly, a tedy je výstup z rychloměru procesně nepoužitelným důkazem, neboť byl získán v rozporu s právními předpisy. Současně je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán se nezabýval zákonnými podmínkami měření. Žalobkyně rovněž namítla, že správní orgán odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h, tento postup však neodůvodnil. Uvedený postup je nepřezkoumatelný, neboť z rozhodnutí není zřejmé, na základě jakého podkladu správní orgán tuto hodnotu od naměřené rychlosti odečetl a proč. Dále žalobkyně namítala, že vlastníkem rychloměru je soukromá společnost, a správní orgán se proto měl zabývat tím, zda tento subjekt neparticipuje na měření rychlosti způsobem, který je v rozporu s § 79a silničního zákona. Měl provést jako důkaz smlouvu, na základě které obec Malá Skála a obec Turnov rychloměr této společnosti užívá, a to se zaměřením na odměňování za propůjčení rychloměru.

25. Krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí výslovně uvedl (viz strana 3 rozhodnutí), že „Porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy – silničního rychloměru Měřič úsekové rychlosti MUR-07, v. č. MUR007/2013, výrobce AŽD Praha, s. r. o.“. K uvedenému je ve správním spise založen Ověřovací list č. 8012-OL-70227-16, z něhož vyplývá, že uvedený rychloměr byl ověřen Českým metrologickým institutem s dobou platnosti ověření od 25. 7. 2016 do 24. 7. 2017.
26. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
27. Krajský soud neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy ze dne 29. 5. 2013, č.j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“) uvádí: „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického

prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“ Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

28. Dle názoru krajského soudu lze již jen na základě těchto důkazů dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr MUR-07 fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Závěrem soud připomíná, že povahou téhož rychloměru (výrobní číslo MUR007/2013) se zabýval krajský soud již v rozsudku č. j. 32 A 5/2017-70 ze dne 14. března 2019.
29. Krajský soud tak uzavírá, že záznam pořízený silničním radarovým rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, dokumentuje dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární značka vozidla a registrační značka. Jedná se tak o jedinečný, nezaměnitelný a neopakovatelný důkaz, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu daného měřidla. Správní orgány vycházely při svém rozhodování ze záznamu o měření, ke kterému je doložena fotodokumentace, která rovněž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možné je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu dané věci.
30. Dle názoru žalobkyně se měl správní orgán zabývat i tím, zda Městská policie Turnov měla na základě veřejnoprávní smlouvy povolení měřit rychlost na území obce Malá Skála.
31. K dodržení ustanovení § 79a zákona o silničním provozu krajský soud konstatuje, že dle citovaného ustanovení může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie České republiky a obecní policie. Dle citovaného ustanovení je Policie ČR a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Vzhledem k tomu, že se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, není správní orgán povinen provádět dokazování, že skutečně bylo realizováno měření obecní policií v místě určeném Policií České republiky. Teprve v okamžiku, že by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl policií ČR určen k měření rychlostí obecní policií, a vznikly by o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán s takovou skutečností, která by byla v rozporu se zákonnou povinností městské policie, zabývat a vypořádat.
32. Krajský soud za důvodnou neshledal ani žalobní námitku, že správní orgán bez jakéhokoli odůvodnění v rozhodnutí (tj. na základě jakého podkladu) odečetl od naměřené rychlosti 3 km/h. Zohlednění uvedené odchylky vyplývá z vysvětlivky na záznamu měření následovně: do 100 km/h: +/-3 km/h a nad 100 km/h: +/-3% měřené rychlosti. V daném případě byla žalobkyni naměřena rychlost do 100 km/h, odečtení tolerance 3 km/h tedy bylo v souladu s návodem uvedeného měřiče.
33. Žalobkyní vznesené námitky v tomto směru proto nejsou důvodné.

PROTIÚSTAVNOST

34. Důvodná není ani žalobní námitka, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy. Návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem,“* již projednal Ústavní soud. Dospěl přitom k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
35. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

VADY VÝROKU

36. Absence odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu - ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Správní orgán I. stupně na str. 11 svého rozhodnutí podrobně popsal, jakými kritérii se při určení výměry pokuty řídil. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí neshledal žádnou nesprávnost ani nezákonnost. Stejně tak i krajský soud shledal kritéria správního orgánu I. stupně v naprostém souladu s ustanovením § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Krajský soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že správní orgán vyměřil pokutu s ohledem na zákonná kritéria, uvedená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, a dostal tak své povinnosti. Námitka absence odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu není důvodná.

NEZBYTNÉ KROKY

37. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítla, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán opřel své úvahy o účelovém sdělení žalobkyně, že vozidlo řídil někdo jiný, o skutečnosti známé z úřední činnosti, se kterými žalobkyni neseznámil. Pokud by byla žalobkyni dána možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit (tj. k tomu, že zmocněnec žalobkyně vystupuje jako zmocněnec ve více řízeních a označuje jako řidiče zpravidla osoby cizí státní příslušnosti), uvedla by, že je to způsobeno tím, že zmocněnec provozuje tzv. drink and drive, tedy z povahy zmocněnce vyplývá, že jeho zaměstnanci budou řídit velké množství vozidel s rozdílnými provozovateli.
38. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je

možné projednat uložení pokuty v blokovém řízení. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).

39. Krajský soud je přesvědčen, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Dané ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45).
40. Správní orgán v nyní posuzované věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Poté, co správní orgán zaslal žalobkyni, coby provozovateli vozidla, výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, žalobkyně správnímu orgánu sdělila, že vozidlo v předmětný čas řídil pan Hoffman, kterého označila za svého přítele. Přestože jedna z výzev byla (nesprávně) vhozená do schránky, adresát na ni reagoval, další výzvy však na doručovací adrese ani na adrese trvalého pobytu nepřevzal. V jediném přípise tak označený řidič sdělil, že se přestupku dopustil, avšak nepřeje si se k němu dále vyjadřovat. Správní orgán I. stupně opakovaně předvolal označenou osobu řidiče k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Žádnou z dalších zásilek si však p. Hoffman nepřevzal, a to ani na adrese pro doručování ani na adrese trvalého pobytu. Správní orgán poté požádal Ředitelství služby cizinecké policie o prošetření výše cit. osoby, orgán policie sdělil, že tato nepobývala na území ČR ani jako cizinec, ani o pobyt nežádala. Správní orgán na základě uvedených skutečností věc odložil na základě § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.
41. Krajský soud učinil závěr, že pokud s ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti správní orgán s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti, odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, postupoval zcela v intencích platné právní úpravy. Pokud pak žalobkyně vytýká správním orgánům, že jí měly umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které jim byly známy z úřední činnosti, činí tak zcela bezdůvodně. Jak je již z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, správní orgán I. stupně umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně však této možnosti nevyužila. Nemůže tedy dnes důsledky této skutečnosti vytýkat správním orgánům.
42. Nad to soud uvádí, že sama žalobkyně označila řidiče jako svého přítele, její žalobní argumentace, že jde o zaměstnance jejího zmocněnce, tedy není přiléhavá. Po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost a aktuálnost údajů, které o řidiči poskytuje. Pokud vyjde najevo, že údaje, uvedené provozovatelem vozidla jsou nesprávné či neaktuální, jde toto zjištění k jeho tíži. Za takové situace nejsou správní orgány povinny činit na základě údajů provozovatele rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku (srovnej např. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 7 As 129/2016 – 35 nebo ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 – 17).

43. Jak plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt. Lze citovat z přílehlavého recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu, který uzavřel, že: *„Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 158/2018 – 40 ze dne 14. června 2019).
44. Ze spisové dokumentace je zřetelné, že žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené rychloměry dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením. Všechny listiny ve správním spisu jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tak přisvědčil žalovanému v tom, že takto zjištěný skutkový stav byl dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Žádné z uvedených námitek žalobkyně tedy přisvědčit nemohl.
45. V žalobě byl obsažen nesouhlas s tím, aby byly osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, a to včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu je z vlastní rozhodovací činnosti známo, že se jedná o běžnou součást žalob podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž bylo ze strany Nejvyššího správního soudu opakovaně judikováno, že je anonymizace účastníků řízení dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. používá jinou míru právní ochrany. Ve zbytku lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44: *„Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není*

důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. V. V..“

V. Závěr a náklady řízení

46. S ohledem na shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
47. Výrok II. je odůvodněn skutečností, že žalobkyně zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč nejdříve dne 11. 7. 2017 prostřednictvím Řešíme pokuty, o.s., a následně též prostřednictvím Motoristické vzájemné pojišťovny dne 22. 8. 2017. Soud proto přeplatek na soudním poplatku žalobkyni vrací.
48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. říjen 2019

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení. R. V.